

Душан Б. Николић Сима

ОСТАО БИХ ДЕТЕ

Душан Б. Николић Сима

ОСТАО БИХ ДЕТЕ

Рецензент
Воја Марјановић

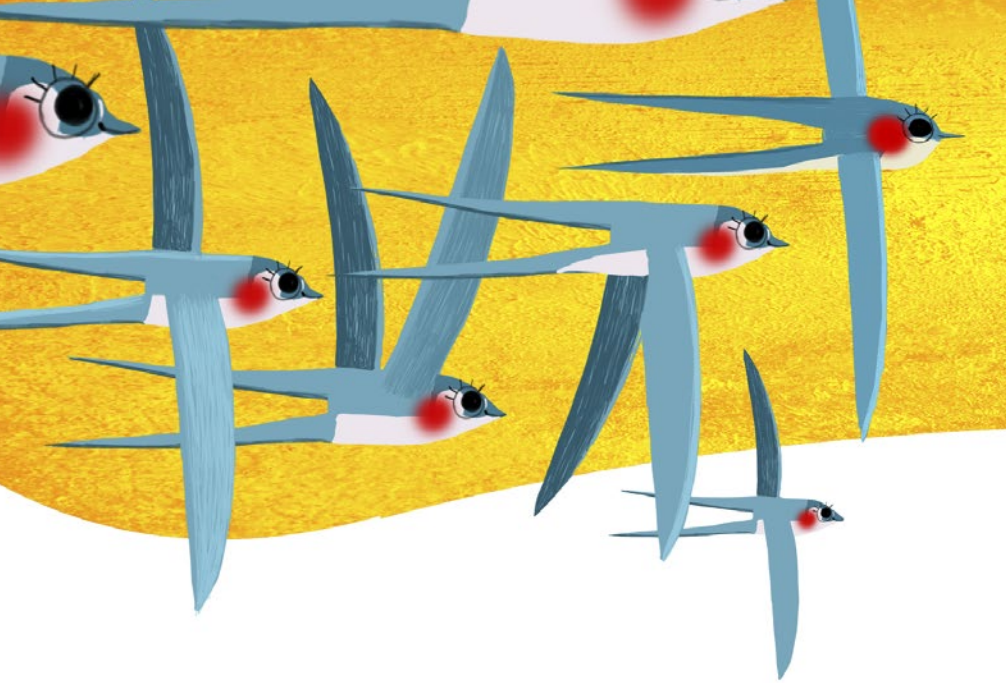
Илустратор
Борис Кузмановић

КАКО ДА САЗНАМ...

Нешто ме мучи – стид ме да питам,
прочитао бих – да знам да читам.

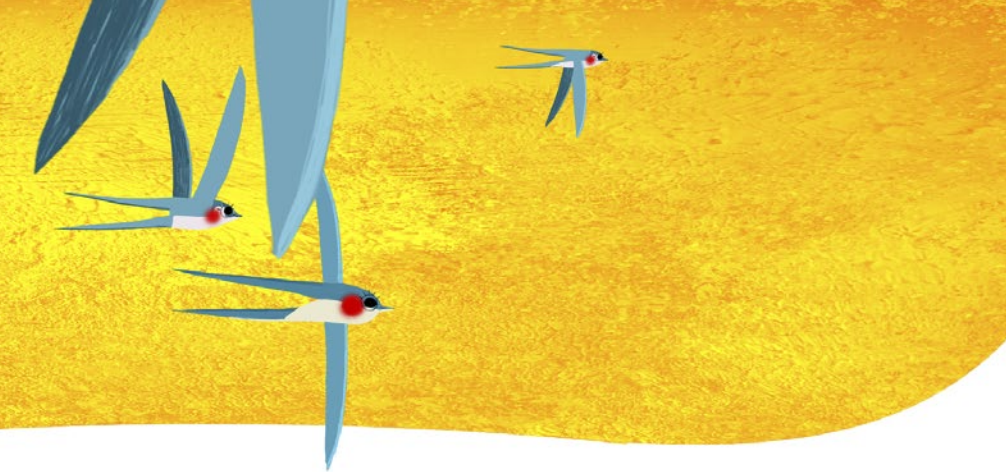
Зашто се голуб и голуб љубе?
Ко ли зубару поправља зубе?
Зашто ли меда зиму преспава?
Што тату често заболи глава?
Зашто се сунце поново рађа?
Зашто по сувом не плови лађа?
Ко нам то мења годишња доба?
И што се пиво прво не проба
већ га сви пију онакво горко,
једном смо пробали ја и Борко.

Имам питања још преко триста
и сва су важна и тешка – иста.
Само што не знам да ли да питам
ил' да полако учим да читам.

ПРОСТА СТВАР

У обданишту неки дан трка,
у углу плаче мој другар Бата.
Сви су отишли а његов тата,
високи брка
никако да се јави на врата.
Сви се питају зашто га нема.
По мени, то и није дилема.
Ствари су просте и сасвим јасне:
спорије стижу они што касне.

ГДЕ ИМ ЈЕ КУЋА?

Зна ли бар нека од њих шта ради
и како им једном не досади!
Направе гнездо испод балкона,
а већ у јесен и он и она
са децом у далек крај се вину,
у неку другу домовину.

А на пролеће ваљда схвате
да треба кући да се врате.
И таман помислим: е, сад је доста,
а гнездо опет празно им оста.
Због њих ми стално нервоза расте,
што се не скрасе већ једном ласте.
И тако будан све до сванућа
размишљаам где им је стварно кућа.

СЛАДОЛЕД

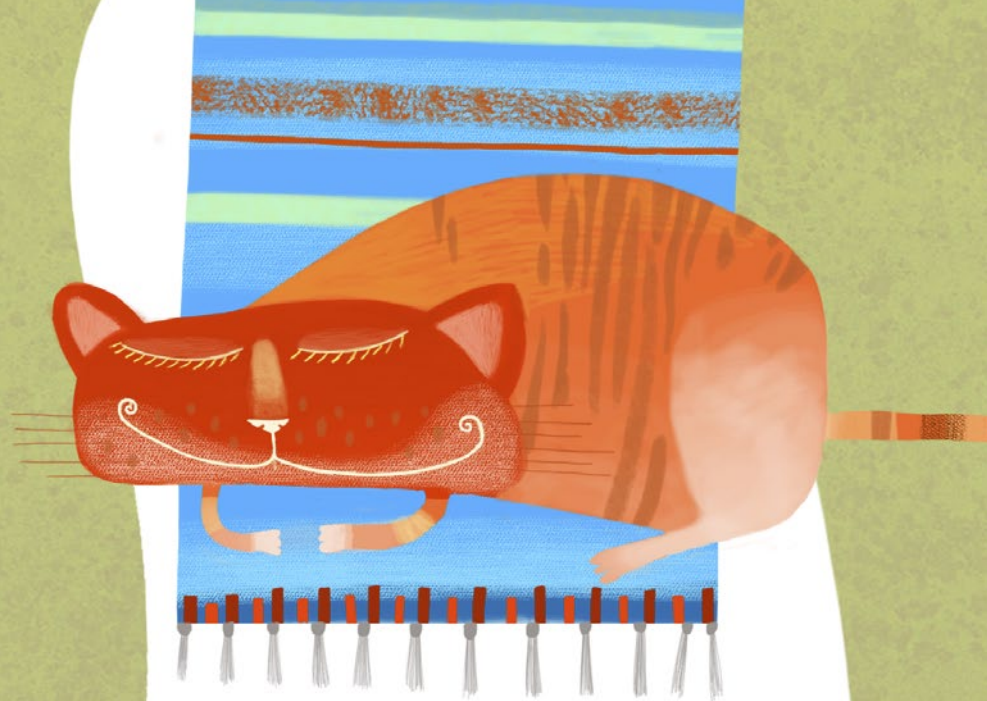
По једну куглу – такав је ред,
много је хладан тај сладолед.
Па шта би хтели, да буде врућ?
Такав је просто немогућ!
Како тај чика што га продаје
за гушобољу баш и не хаје?
Јесте ли видели да негде пише
да сладоледа нема више?
Посластичар је болестан јадан
јер је пробао сладолед хладан.

ДА САМ КАО ДЕДА...

Што бих волео да сам ко деда,
да гледам ТВ док ми се гледа,
са друговима парком да лутам,
по три пилуле да прогутам,
или да једем кад ми се хоће
сасвим зелено непрано воће.

За такве ствари детињство дајем,
али бих лепо исп'о из коже
кад чујем деду како не може
ни да састави крај са крајем.

НИСУ У ПРАВУ

Стално ме неко тера да спавам.
Колико могу – избегавам.
Остаћеш мали – говоре вешто,
а ја се стално мислим нешто
да од тог стварно ништа нема
јер наша мачка вечито дрема
и да је ово права истина,
она би била већа од џина.

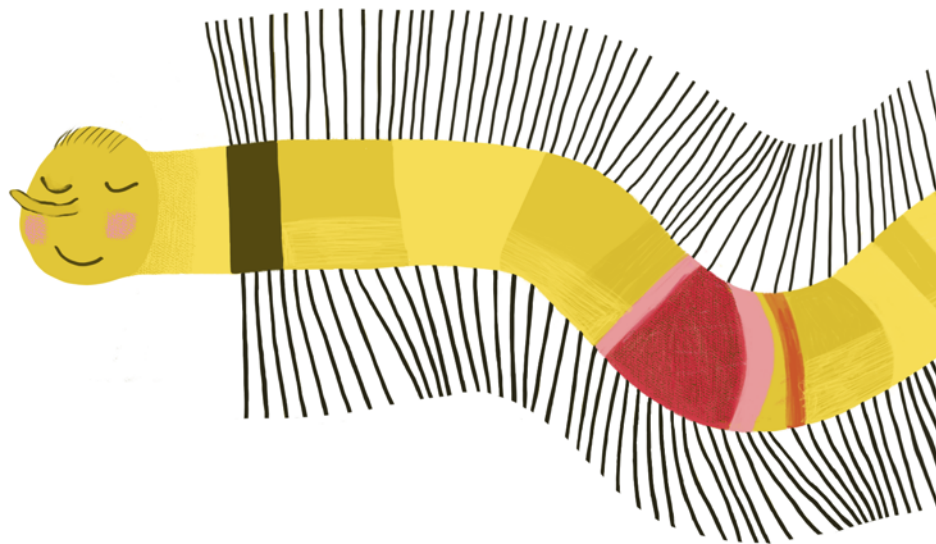
НИЈЕ МИ ЈАСНО

Данима гледам како тата
учи да хода малога брата.
Онда га сатима вода мама...
Зашто га једном не пусте сама?

Пиле из љуске за квочком жури,
малени зечић други дан јури.
Ко малу рибу учи да плови?
Маче се шуња као да лови.
Имајте и то чак у виду
да мали гуштер трчи по зиду.

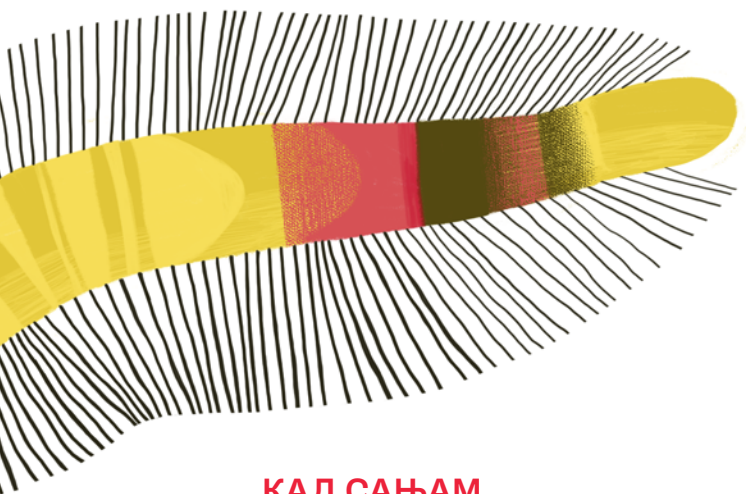
Само се бата нешто мази
и цела кућа на њега пази,
па нема краја мојој тузи,
зашто не иде већ само пузи.

КО ЈЕ НАЈБРЖИ?

Стално размишљам ко је најбржи
и ко ли светски рекорд држи,
јер са две ноге врабац тек скаче,
већ са четири зец јури јаче.
Ако је проблем у броју ногу,
нико не може стићи стоногу.

КАД САЊАМ...

Највише волим када сањам
како афричког лава гањам,
како се уопште не бојим мрака,
како ме слушају мама и бака,
како сам и од брата већи.

Али вам ипак морам рећи:
великој радости ту нема места,
кад се пробудих – свега неста.

ХОЋУ ДА СЕ МЕЊАМ

Гледам Ескимима, шта тај све има:
кô прави даса – бар десет паса,
па кад угледа белог медведа
ил' се појави пуначка фока,
санкама стигне за трен ока.

Код њих сигурно и мала деца
имају по три поларна зеца.

Оглас ћу дати у дечјем листу
да желим с њима замену чисту:
дајем без речи првом Ескиму
некол'ко лета за једну зиму.

ОН ЈЕ ТЕК ЈУНАК!

Летос смо били негде на мору,
све ми се чини у Сутомору.

Тата је возио с грчем на лицу
јер, каже, вуче и приколицу.

Тад ми одједном сину у глави:
па пуж је онда баш јунак прави
пошто у шуми по беспућу
целог живота вуче кућу.

ТАЈНА

Птица кад лети, крилима маше,
да буде бржа, да јој је лакше.
Ту нека тајна за мене има:
како авион лети још брже
а да не мрда својим крилима?

ШТА ЛИ ЖИВОТИЊЕ О НАМА МИСЛЕ!

Слушам старијих вечите приче:
неки им људи на свашта личе.

За једног кажу – кô ћуран важан,
за неког да је као коњ снажан.
За трапавога – слон је прави,
ил' – тај кô мајмун нема у глави.
Неко је опет испао овца.
За жену – да им вечито квоца.
За ученика – кô мрав је вредан,
други не слуша – магарац један.
Зашто некога и то мучи
као папагај што трећи учи?
Шта ли је само мама хтела
кад рече да сам бистар кô пчела?

Верујте, све бих на свету дао,
прошле би муке што су ме стисле
када бих једном само сазнао
шта животиње о нама мисле.

БЕЗ ВЕЗЕ

За црва мислим да је луд,
јер кад је тата одсек'о дуд
и почео да цепа дрва,
у њима све је црв до црва.

То мора да је поган сој
кад свако прави тунел свој,
а сви би могли, резон је чисти,
да се шетају кроз један исти.

И шта ће уопште у том пању
у ком је мрачно ноћу и дању?
Од тол'ко места на овом свету,
нашли да живе баш у дрвету!

ОСТАО БИХ ДЕТЕ

Рећи ћу једном, не могу крити,
сви се питају шта ли ћу бити:
професор, доктор, ил' слично томе...
А ја бих ипак хтео по своме,
јер кад погледам чике и тете,
најрадије бих остао дете.

ЗАШТО?

Зашто сви једну лопту јуре,
за њу се боре, због ње се дуре?
Човек их гледа – да полуди!
Тек једна лопта на тол'ко људи,
па чак и мора да им се суди.

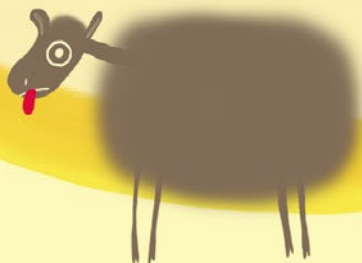
Да не би дошло до веће свађе,
нек свако себи лопту нађе,
па нека игра до миле воље.
Тако би, сматрам, било најбоље.

ТАКО ИМ ТРЕБА

Све нешто контра код овог света,
и тако буде сваког лета:
врућина тропска – права сауна,
а на овцама дебела вуна;
у води хладној северног пола
фока се купа безмало гола.

Тако им треба – нека се пате
када не могу ни то да схвате
да због заштите рођеног тела
само размене своја одела.

ОН СВЕ ЗНА

Ком стручном да се обратим лицу
да ми разјасни натенане
како то речи иду кроз жицу
и до нас стижу са друге стране.

Инжењер сигурно то мора знати,
ил' да се најпре обратим тати...
Мама од посла не диже главу,
сигурно не зна истину праву.

И тако мозгам по глави редом,
ипак ћу прво видети с дедом.

БАШ НЕМА СМИСЛА

Бебу би раније за руку стегли,
а сада су је просто упрегли.
Нисам слагао, па то сви виде,
на кајасима учи да иде.
Колица с бебом ретко ко гура,
сад је у торби – кô код кенгура.
Једном сам чуо нешто још горе:
у корпи бебу носе на море.

Старији тако смишљају свашта,
прорадила им ваљда дечја машта.
Зато позивам све бебе света
да се изборе за част детета.

ЖАО МИ ВУКА

Да ли би неко то стварно знао,
зашто сви тврде да је вук зао?

Коме ли само толико смета
кад га варају и три прасета.

Прогут'о баку, али на кратко,
ловац га брзо из пушке смак'о.

И у цртању тужног је лица
пошто га вечито надмудри птица.

И тако јадан, ни крив ни дужан,
у свакој причи остане тужан.

Ја стварно мислим: права је брука
толико мучити сиротог вука.

ПРВИ ЉУДИ

Стално ми једно забуну ствара,
да ли нас неко намерно вара:
врло сам често у заблуди
кад су живели ти први људи.

Ја сам мислио – давно некада,
а чујем да их има и сада
јер тата хоће да полуди,
каже да греше баш први људи.

КАКО ЗНА?

Ко ли гушчету тачно каже,
ко му у томе увек помаже,
да зна кад треба разбити љуску
да би видело маму гуску!
Ил' можда прими поруку њену
кô да у јајету има антену?

Још бих да сазнам, жеља је жива:
како то одмах уме да плива?

КО ЈЕ ШТА ИЗАБРАО

Често се питам јер ме нервира:
ако је могло већ да се бира,
што је крокодил, баш без везе,
за себе узео дупле протезе?

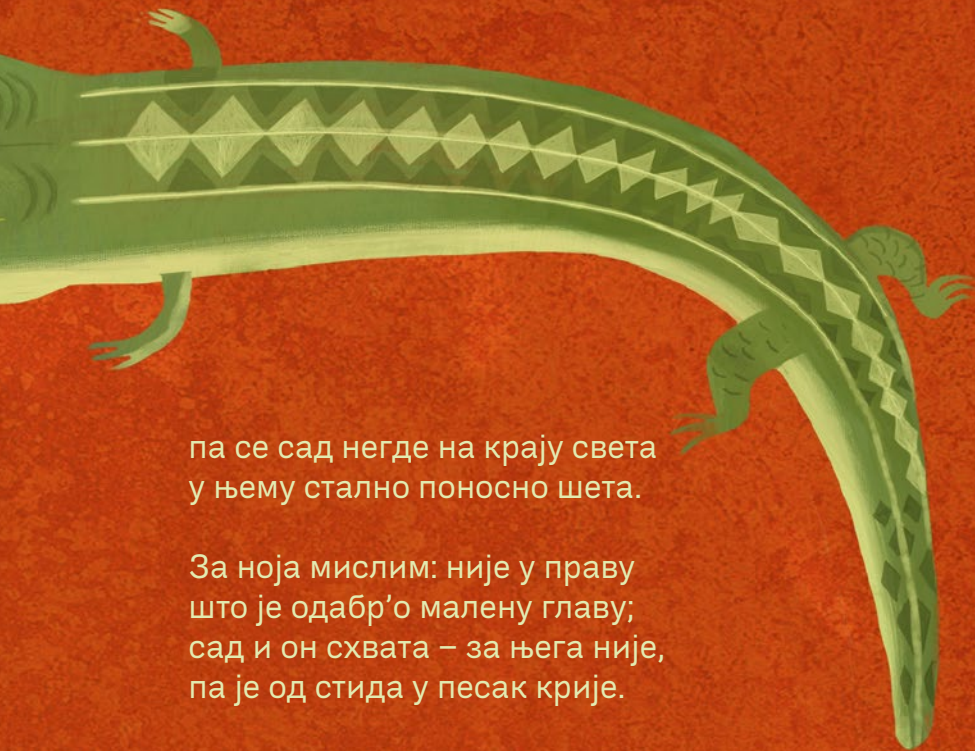
Зеца разумем – плашљив у души,
изабрао је онол'ке уши;
па зна он добро, није овца,
њима ће лакше да чује ловца.

Лав је на своју велику главу
ставио гриву – перику праву;
зна и он знање, лола је стара,
ко је још видео ћелавог цара!

Паун је опет, да буде леп,
узео себи огроман реп.
Прави се важан, просто пркоси.
Само се питам како га носи!

Пингвин је имао задатак лак
када је бирао онакав фрак,

па се сад негде на крају света
у њему стално поносно шета.

За ноја мислим: није у праву
што је одабр’о малену главу;
сад и он схвата – за њега није,
па је од стида у песак крије.

А жирафи би, ако смем рећи,
можда требао врат још већи;
на дохвату јој тад свака лиска,
само би вода постала ниска.

Због плитке баре по којој хода,
дугачке ноге изабра рода,
да јој се перје не прља џабе
када по блату крене на жабе.

Па све их некако још и разумем,
ал’ да објасним себи не уем,
и нико сигурно не зна кô и ја,
зашто без ногу остаде змија.

НЕКАД ЈЕ ТО МОГЛО

Некад је, кажу – видели нисмо –
голуб носио љубавно писмо.
Тад је могао и да се снађе,
принцезу брзо саму да нађе
како уз прозор на кули везе.

Данас је скоро сасвим без везе;
у солитеру са безброј људи
голуб би морао да полуди,
и зато ваљда у џамбо-џету
џакове поште носе по свету.

ВОЛЕО БИХ ЊЕГА ДА ВИДИМ

Био сам опет код зубара,
пронашао ми три нова квара.
Тај кô да само зато постоји
туђе кварове вечно да броји.

Баш бих волео да видим њега
кад га прегледа зубар колега
и кад му неке кварове нађе,
да л' их поправља... или изађе.

КАД РЕШИ ТАЈНЕ..

Понекад треба да разумете
што се дубоко замисли дете
кад жели многе тајне да реши
и баш никако да се насмеши.

Зашто се славуј по шуми скрива
уместо да је оперска дива?

Какав ли сатић имати мора
петао кад зна када ће зора?

Кад се упуте ласте југу,
да л' компас носе ил' справу другу?

Или напросто: куд ли се деде
вуна што мачка данима преде?

Кад неку од ових тајни реши,
дете ће опет да се насмеши.

НИСУ У ПРАВУ

У ресторану надомак плаже
свако је хтео нешто да каже.
По обичају, прва ће мама
како је овде слана салама.
Богме и супа – на то ће тата.
И сир је преслан за мога брата.
И сви се мрште, не може горе.
Нико не рече: преслаано море!

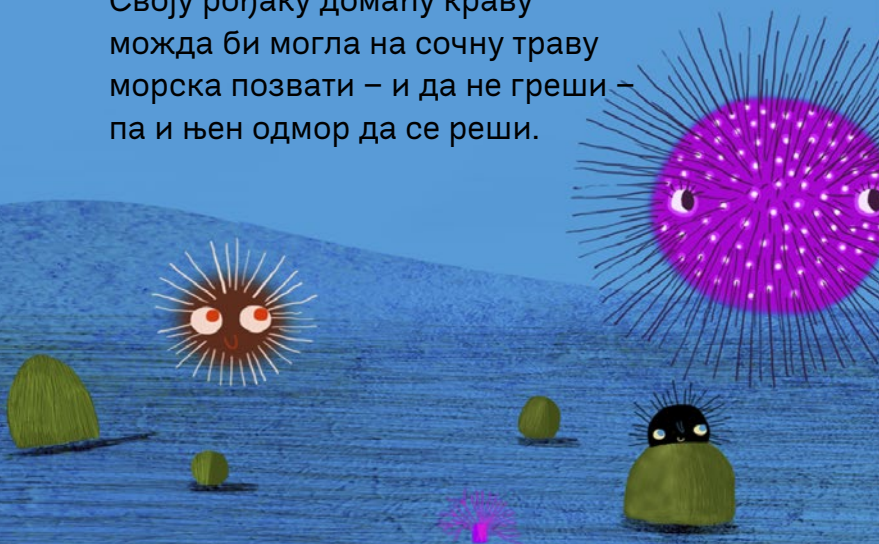
НИШТА БЕЗ РОЂАКА

Дошли смо данас у такво стање
да свако мора, преко воље,
кад нема новац за летовање,
да тражи неко решење боље.

Шумском јежу је милина права,
за друге је ствар већ мало тежа,
он може на мору да преспава
код свог рођака морскога јежа.

И пса домаћег доста весели
што може увек његова раса
код имењака да се пресели,
да летује код морских паса.

Своју рођаку домаћу краву
можда би могла на сочну траву
морска позвати – и да не греша –
па и њен одмор да се реши.

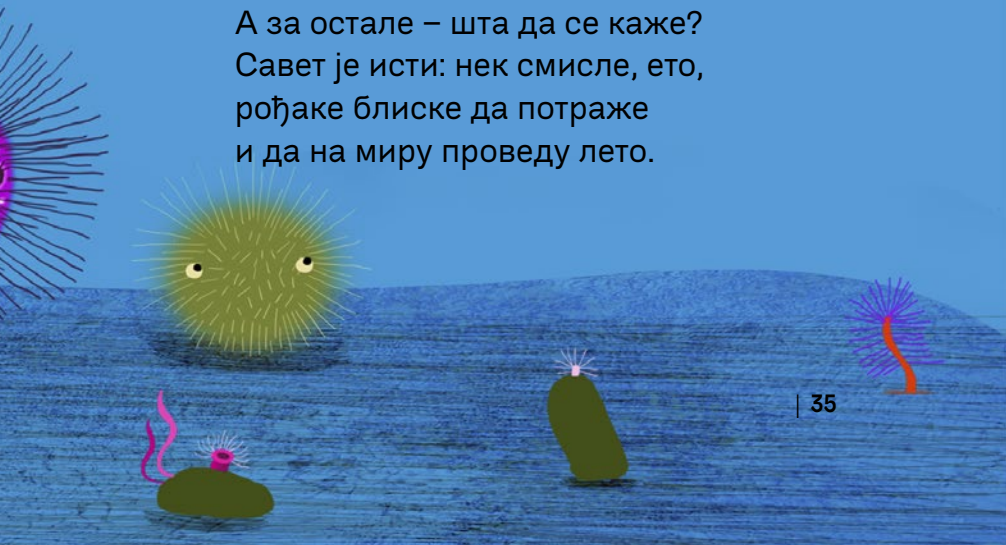

Код роде већ је друкчије стање,
та има сасвим навику другу,
да се упути на летовање
у позну јесен негде ка југу.

И док је код нас цича зима,
она по топлом сунцу се шета,
сигурно неког од својих има
тамо у жарком пределу света.

А за остале – шта да се каже?
Савет је исти: нек смисле, ето,
рођаке блиске да потраже
и да на миру проведу лето.

ПУСТИТЕ МЕ

Волим да скитам кад ми се скита,
волим да читам кад ми се чита,
најслађе спавам кад ми се спава,
ал' кад ме неко усмерава,
све ми је тешко и зато молим
да радим само оно што волим.

ПРАВИ СЕ ВАЖАН

Кад жели нешто ситно да види,
деда их ставља кô да се стиди.
Пропис'о доктор, каже, због вида –
и наочаре више не скида.
Новине чита, у карте гледа,
цео дан с њима проведе деда.

Пробао сам кад он задрема
да кроз њих гледам цртаће неке;
сузе ми очи и ничег нема,
све саме сенке мутне, далеке.

Па зато мислим да их он носи
из чисте жеље да буде важан;
решио човек да нам пркоси,
докторов налаз сасвим је лажан.
Јер ако види да чита с њима,
он боље очи од мене има.

ШТА ЛИ ЈЕ У ЊЕМУ?

Позовем друга, али он неће
да погледамо кад никог нема
шта је у сату, шта га покреће,
ко куца, звони, никад не дрема.

Сам ћу да видим јер морам знати,
да бих могао већ да се смирим.
Како зна тачно кол'ко је сати –
треба у њега баш да завирим.

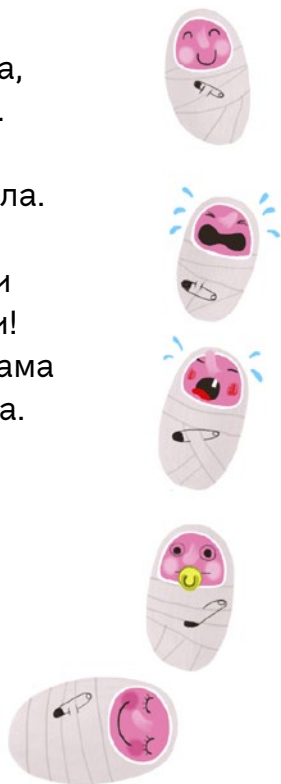
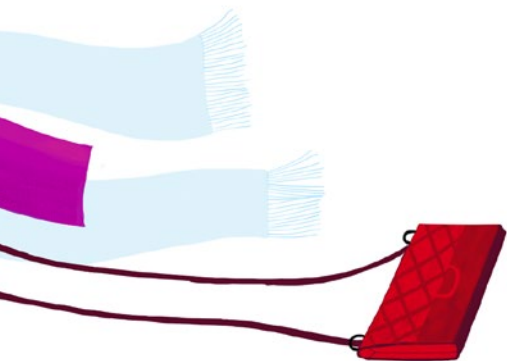

ШТА ДА РАДИМ?

Брзо се умиј, ти си још клинка,
за децу није мамина шминка.
Ципеле скидај, то није шала,
за тол'ке штикле много си мала.

Ја сам мислила у својој глави
да се за мале штикла и прави!
И шта да радим не знам ни сама
док не порастем бар као мама.

БАШ НИЈЕ ФЕР!

Како се роде, како продишу,
бебе у неки свој клуб упишу
и замислите дечију муку
кад им дресове одмах навуку.

С мушкарчићима, по неком праву,
одмах оформе екипу плаву.
А мале секе, ваљда због позе,
све до једне су у светлорозе.

И тако стално, целога века:
плаво ил' розе – бата ил' сека.
Нико не хаје за жеље твоје,
као да немају и друге боје.

МЛАДА

Кад сам са мамом била у граду,
видесмо свадбу и лепу младу.
Сва је у белом и просто блиста.
Упитах маму је л' била иста.

И сигурно ћу, чим дођем кући,
најлепшу лутку тако обући.

ГДЕ ЛИ СЕ КРИЈУ?

Са мог балкона, док небом језде,
синоћ сам дуго гледао звезде.
Беше их много – милион који,
не може нико да их изброји;
просто речено: броја им нема,
а онда поче да ми се дрема.
Сву ноћ сам сањао – шта ту има –
како се шетам међу њима.

Кад сам ујутро на балкон стао
да би' их опет погледао,
све су нестале, кô да се стиде
да их по дану деца виде.
Морам да сазнам, желим и хоћу,
куд дању оду па дођу ноћу.

МНОГО СЕ СУНЧА СУНЦОКРЕТ ЖУТИ

Како ли њега очи не боле
кад целог дана у сунце гледа,
па тек увече обори доле
уморну главу – кô да се преда.

У зору опет, без наочара,
као да никад престати неће,
почиње крупним оком да шара,
да тражи сунце, да се окреће.

Много се сунча сунцокрет жути,
изгуби боје, сасвим поцрни,
после на себе нека се љути
што почне лако и да се круни.

ШТА ТА СВЕ УМЕ!

Сад проглашавам – нека сви чују –
за право чудо обичну струју,
и то због тога – да се разуме –
што та све може и што све уме.

Јер док се мама по кући мува,
шпорет на струју ручак јој кува.

За тату тајна никаква није
да се на струју ујутро брије.

Као и зими, кад снег завеје,
она нас стално из пећи греје.

У лето, када јој све досади,
у фрижидеру почне да хлади.

На улици сам гледао јуче
да струја може трамвај да вуче.

Веш брзо пере у машини,
и није то све што зна да чини.
Још много уме да ради ствари
све док се једном не поквари.

Деца нек знају и јавност шира
да струју нико не сме да дира!

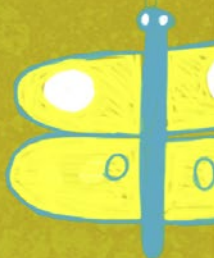
КАКО СУ ИЗАБРАЛИ БОЈЕ

Какве то чудне тајне постоје
у нашем врту – у свету цвећа,
ко га научи да нађе боје
за своје рухо сваког пролећа.

Пред висибабом тон–карта цела
да прва бира од биљног света,
а она реши да буде бела
и да пре свију рано процвета.

А љубичица за њом се буди,
свуд ситне, нежне цветиће расу,
по боји доби име од људи
и мирисом их својим засу.

И док се она крије у трави,
пут неба крене да порасте
и буде спреман јоргован плави
кад издалека долете ласте.

Мало по страни – ту поред пута,
у црвеноме булка се хвали
да је запази и да не лута
кад вртом лети жут лептир мали.

Тако се свако од њих обуче,
изабра себи најлепше боје,
ваљда их сунце научи које
јер сви су били зелени јуче.

ИПАК ЈЕ ДРУГ

Зашто је сунце толико вредно,
рано нас буди – да се ради,
и не пропушта јутро ниједно,
како му само не досади.

Зими нам светли а лети греје,
у сваки кутак земље завири,
увек весело кô да се смеје,
што се већ једном негде не смири.

С истока крене да се прошета,
дуже застане негде на југу,
хоће да види сву децу света
као да нема забаву другу.

Па кад ме јутром опомене:
треба устати – да се не љутим,
тад видим како мисли на мене,
па му намигнем – другарски ћутим.

ДОКЛЕ ТАКО?

Када се сетим, просто ми мука.
и што већ једном то не реше,
докле ће човек да мрзи вука,
шта то вукови вечито греше.

А ни вук није наивна беба,
он пса домаћег стално прогања,
а овај опет мачора вреба,
док мачор о мишу вечно сања.

И тако свако слабијег дира,
миш је једино џентлмен прави,
њему је довољан комадић сира,
само да нико не каже криви.

ТЕШКА ПИТАЊА

Што вода увек тече низ брдо,
па и низ олук просто јуриша?
Та зар би било некакво чудо
кад би уназад падала киша?

Где ли по дану тол'ки мрак бива
и чека вече да се појави?
А где се сунце по сву ноћ скрива,
па дође с јутром што се заплави.

Зашто се дуга на небу роди
само у време после кише,
како јој тол'ка влага не шкоди,
како јој боје не избрише?

Како да сазнам, мислим у себи,
за ове тајне из живота?
Ипак, пре школе питао не би'
јер ме некако мало срамота.

ГЛУПА ПРАВИЛА

Правила нека још важе глупа
па се зачудим због таквих ствари:
здроаво је да се поједе супа,
и не сме да се гази по бари,
па после подне лећи се мора,
за свашта треба да се замоли,
или одмах позову доктора
чим ме тек мало грло заболи.

Зато позивам маме и тате,
због олакшања дечјег живота,
да се бар мало детињству врате
и виде да је ово срамота.

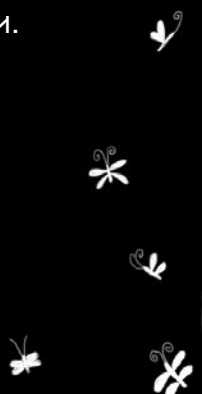

СВИ СМО ВАЉДА ИСТИ!

Немој да плачеш, не бој се мрака,
та ти си дечак – оне су друго.
И тако стално играм јунака
али, осећам, не могу дуго.

Мрака се бојим – много је црн,
а плакао сам прилично јако
кад сам се једном убо на трн
и сматрам да је поштено тако.

Зашто да дечак ћути и пати,
па сви смо ваљда, ми деца, исти.
То мора једном већ да се схвати
и да рачуни постану чисти.

ЈА БИХ ДА ЈУРИМ БЕЛЕ ЛЕПТИРЕ

Мирна да будеш – ти ниси дечко,
уредна увек – јер ти си сека.
Тако ми стално говори неко,
све исто слушама целога века.

Ја бих да јурим беле лептире
и да се мало ваљам по трави.
Они би опет да ме умире
и да ми вежу машну на глави.

Зато са батом, када год могу,
трчим за лоптом и играм вије,
и тако све док не паднем с ногу
ил' док ме мама не открије.

НЕК МИ НЕКО ОБЈАСНИ...

Посматрам пужа – благо њему,
живи где хоће – док му се свиди,
па му завидим скоро у свему,
кућу на леђа – па даље иди.

Само ми једно још није јасно
и баш би била велика штета
ако је тешко пужевој деци
кад им у игри кућица смета.

А како ли је пужевском роду
када борави негде сред шуме,
ко им прикључи струју и воду
нек ми објасни неко ко уме.

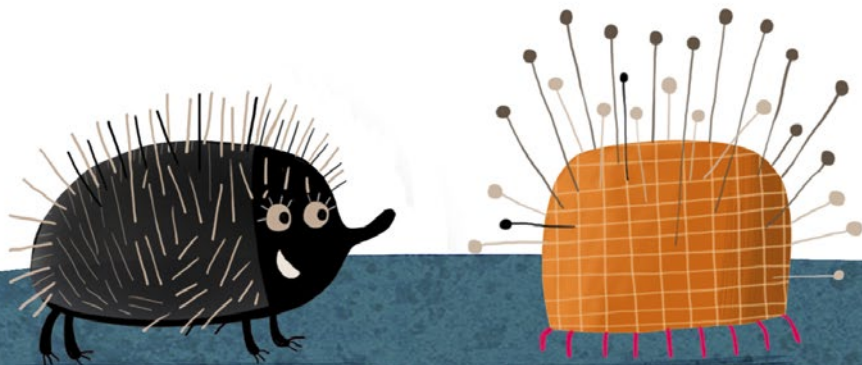
ДЕЦА ЗНАЈУ

Ове јесени треба у школу,
у кући већ је узбуна права.
Као да нису сви ђаци били,
па су нервозни, нико не спава.

Изгледа само мени не смета
што се у школу мора да пође.
Па знају ваљда сва деца света
да после школе и распуст дође

ВИДЕЛА ОД ЊЕГА

Како се само сетила мама
да у јастуче игле забодје!
Онда сам једном видела сама
јежа да њушка – ту поред воде.

ЈЕДВА ЧЕКАМ...

Није ни дечји живот баш лак
јер нама често одрасли прете:
видећеш ускоро кад будеш ђак...
Кô да ћу престати да будем дете.

Ја се не бојим јер ми је жеља,
и стално имам то у виду:
пун разред нових пријатеља
што ће у школу са мном да иду.

Зато сам почео још од лане
на школско звоно да мислим само
и да у себи бројим дане
кад ћу другаре да видим тамо.

СНЕГ У БОЈИ

Долази зима, сва снежна, бела,
са пахуљама крупним у лету...
ал' што у једној боји цела
и свуда иста, у целом свету?

Ко ли је први, да ми је знати,
баш све бело обукао зими?
Можда је децу требало звати
да своје жеље кажемо и ми.

Сигурно да би – ту сумње нема –
додали снегу нијансу коју,
па би отпала и та дилема
да ли му дати и другу боју.

И замислите три–четир брега,
сваки у другој боји снега,
можеш да бираш по својој вољи
да ли је жути од плавог бољи.

МОЈ САВЕТ

Реците сами:
зар није згода
из кућног зида
што тече вода?

У свако доба,
јутро ил' вече,
славину пипнеш –
вода потече.

А у пустињи,
глед'о сам јуче,
људи се страшно
за воду муче.

Зато предлажем,
ако већ мора,
нека позову
нашег мајстора.

Овај савет
имам у виду
јер он пронађе
воду у зиду.

ЧУДНА ЧУДА!

Кад сам шетао
ту поред реке,
зачудише ме
појаве неке.

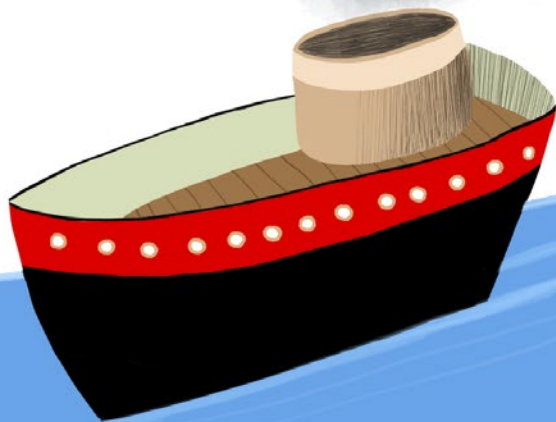
Како брод плови
препун терета
и још од гвожђа
па му не смета?

А мене, ваљда
да се не давим,
увек терају
колут да ставим.

Ил' мало даље
гусака јато
по води гњура,
и ништа зато...

док моју косу,
као без душе,
по пола сата
феном суше.

МОРА ДА ЈЕ И ЊЕМУ ХЛАДНО

Зашто се зими дан тако скрати
па мрак већ буде око пет сати,
а лети друго правило важи
и у то доба још сам на плажи.

Ту мора нека тајна да има
када и сунцу не прија зима.
Ујутро касни, по подне бежи,
сигурно да му она не лежи.

Воли да буде у оном крају
где топли дани најдуже трају,
па када код нас дође лето,
са њим и сунца опет ето.

ВИШЕ ВОЛИМ..

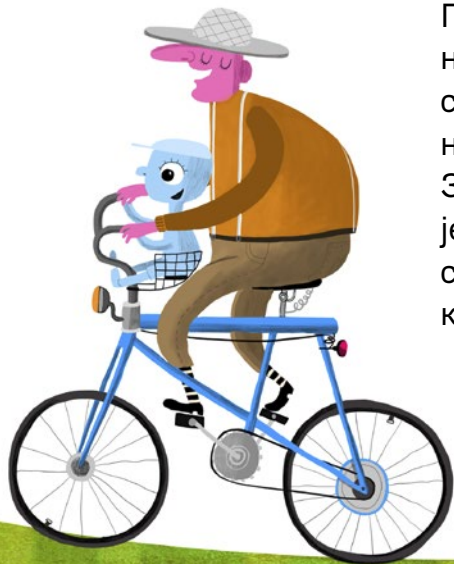
Кад сам у корпи
на бициклету,
замишљам да сам
главни на свету.

Управљач држим
заједно с дедом,
све познанике
видимо редом.

Али са татом
кад сам у фићи,
предњем седишту
не да ми прићи.

Седим позади,
гледам у леђа
и могу рећи
да ме то вређа.

Пролећу куће,
не видим људе,
све на брзину
некако буде.
Зато радије,
јер волим тако,
с дедом бициклом
кренем полако.

ЧУДА У ВРТУ

У нашем врту
угледах боје
којима име
не знам ни сама,
а кад сам решила
да их насликам,
није их било међ оловкама.

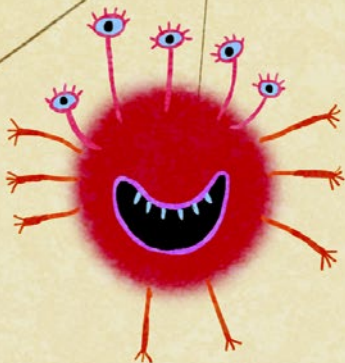
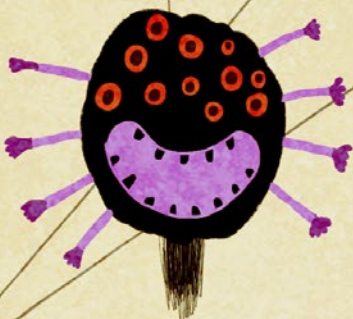
Ту сам видела
да биљка спава,
јутром се буди,
расцветава.

Најчудније је
за мене ипак:
како се ружа
створи у шипак.

ТО НИЈЕ ЛАКО

То није лако
већ права мука,
па ко ли онда
научи тако
ситно да везе
крупног паука.

А још је теже,
да разумете,
што зна да плете
његово дете.

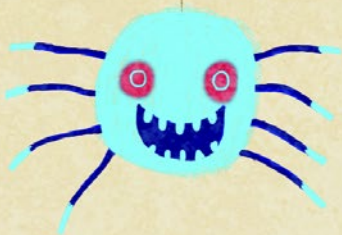
ВЕЛИКИ И МАЛИ

Рекс је уплашен,
врти се, мува,
кад тата рече:
сигурно бува.

А ја се мислим:
ништа од тога,
због мале буве
нервозна дога!

Онда се сетим:
можда је тако,
ни слону није
са мишем лако.

И како ствари
изгледа стоје,
сви се велики
од малих боје.

РАДОЗНАЛО СУНЦЕ

Толико кућа
у нашем граду,
а сваког јутра,
чим изађе,
сунце прошета,
мој прозор нађе.

Кô да не може
да се смири
све док у њега
не завири.

КАКО ОНА ИЗДРЖИ!

Тако размишљам
дуже времена:
како издржи
толики терет
малена буба
испод камена.

А мој се бата
жалио јуче
да школску торбу
једва вуче.

СВЕ МОЖЕ

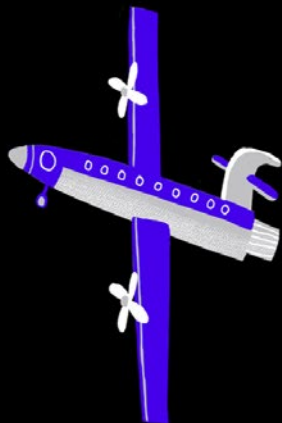
Сумњам да има
направа јача
од даљинскога управљача.

Ни мање справе,
ни веће силе,
скине с екрана и крокодиле.

Промени програм у тренутку,
уместо глумца,
прикаже лутку.

Некад ме муче мисли луде:
док гледам једно,
где друго буде?

Даљинца ипак
највише краси
што може ТВ и да угаси.

БИЋУ ПИЛОТ

Питаћу деду,
ил' можда баку,
како авион
лети по мраку.

Мора да пилот
буљи и пази
да би остао
на правој стази.

Или је неко
на све облаке
саобраћајне
ставио знаке!?

Када то сазнам,
биће дивота,
хоћу да учим
баш за пилота.

ЊИМА НЕ СМЕТА

Кад једеш слатко,
кваре се зуби –
стално ми неко
о томе труби.

У циркусу сам
глед'о два слона,
шта све изводе
и он и она.

Онда им људи,
на самом крају,
коцке шећера
из руку дају.

Они га једу
па им не смета,
зубима дижу
тону терета.

МАМИ ЧАК ПРИЈА

За лију кажу
да се претвара,
да штету прави
и да све вара.

Ноћу кокошке
воли да дира,
а ни зечићи
немају мира.

Изгледа само
мами не смета
од тета–лије
толика штета,
јер једном рече
како јој прија
уместо крагне
да буде лија.

ВЕРНИ ДРУГ

Када сви оду
и кад сам сама,
бата у школи,
на послу мама,
са огледалом се
највише дружим,
њему се хвалим,
њему се тужим.

Мењам фризуре
и пробам шминку,
све лепо видим
као на снимку.

Могу му рећи:
хвала на свему;
кад год погледам,
ја сам на њему.

Само ме мучи
једна дилема:
када зажмурим,
зашто ме нема?

КО ЈЕ У ПРАВУ?

Запитах маму
зашто се шминка.
Рече ми: ћути,
ти си још клинка.

Запитах баку
што то не ради.
А она каже:
то раде млади.

Па сада просто
не знам ни сама
ко је у праву,
бака ил' мама.

СВЕМИРСКА ДЕЦА

Дао бих змаја,
лопту највећу
када бих само
имао срећу
неправду грдну
да исправим
и у ракету
дете да ставим.

Па да се вине
у висине
где чак ни птице
више не језде,
негде у бескрај,
међу звезде.

По васиони
мало да зађе
и неке нове
клинце пронађе.

Ја сам убеђен,
тако ми зеца,
да негде живе
свемирска деца.

Ја сам убеђен,
тако ми зеца,
да негде живе
свемирска деца.

ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ

Николићева поезија је самосвојна лирска прича о најинтимнијем делу дечјег бића. Песник се уживљује у његову онтологију као психолог и као педагог, као родитељ, али и као уметник, песник великог сензибилитета за наивност и срдачност дечје природе. У овој поезији, која је зрела и озбиљно испевана, нема излета у смислу експеримената: Николић не подлеже струјама кајоовских или радовићевских немира пред тајнама живота и света, људи и живих бића посебно. Отуда су ови стихови зрели, ретки у савременом нашем песништву овога жанра, писани стрпљиво, са мером да буду доступни и деци и одраслима, а понајвише да објасне менталитет дечје природе у времену сазнавања, одрастања и спознавања истина око себе.

Иако прва, Николићева збирка песама доноси стихове занатски избрушене и обликоване у рими, ритму, версу уопште; дакле, у једној занимљивој и коректној архитектури мишљења и певања.

In summa: збирка Остао бих дете Душана Николића Симе пријатно је изненађење у српској поезији за децу и младе. Нема сличних покушаја у смислу исповедности и упитаности дечјег бића на овакав начин како је то учинио песник Николић. Стога, понеке од песама из ове збирке могу стати равноправно уз стихове афирмисаних поета.

Воја Марјановић

БЕЛЕШКА О ПИСЦУ

Душан Б. Николић Сима, (Шабац 1938-1998.).
Дипломирао на Филозофском факултету у Београду,
Група за историју уметности. Бавио се сликарством.
Имао више самосталних и групних изложби у земљи
и иностранству. Био је члан УЛУС-а. Радио је као
професор у Вишој школи за образовање васпитача у
Шапцу.

САДРЖАЈ

Како да сазнам.....	3
Проста ствар.....	4
Где им је кућа?.....	5
Сладолед.....	6
Да сам као деда... ..	7
Нису у праву.....	8
Није ми јасно.....	9
Ко је најбржи?.....	10
Кад сањам.... ..	11
Хоћу да се мењам.....	12
Он је тек јунак!.....	13
Тајна.....	14
Шта ли животиње о нама мисле!.....	15
Без везе.....	16
Остао бих дете.....	17
Зашто?.....	18
Тако им треба.....	19
Он све зна.....	20
Баш нема смисла.....	21
Жао ми вука.....	23
Први људи.....	24
Како зна?.....	25
Ко је шта изабрао.....	26
Некад је то могло.....	28
Волео бих њега да видим.....	29
Кад реши тајне... ..	30
Нису у праву.....	31

Ништа без рођака	32
Пустите ме	34
Прави се важан	35
Шта ли је у њему?	36
Шта да радим?	37
Баш није фер!	38
Млада	39
Где ли се крију?	40
Много се сунча сунцокрет жути	42
Шта та све уме!	44
Како су изабрали боје	46
Ипак је друг	48
Докле тако?	49
Тешка питања	50
Глупа правила	51
Сви смо ваљда исти!	52
Ја бих да јурим беле лептире	53
Нек ми неко објасни...	54
Деца знају	55
Видела од њега	56
Једва чекам...	57
Снег у боји	58
Мој савет Питању деду	59
Чудна чуда!	60
Мора да је и њему хладно	61
Више волим...	62
Чуда у врту	63
То није лако	64
Велики и мали	65

Радознало сунце	66
Како она издржи	67
Све може	68
Бићу пилот	69
Њима не смета	70
Мами чак прија	71
Верни друг	72
Ко је у праву?	73
Свемирска деца	74
Из рецензије	76
Белешка о писцу	77
Садржај	65

